

Лика едно описание подъ заглавие: *Сиоменитъ на единъ десертъоръ*.*)

Остава ми само да испитамъ нѣкои подробности за него, отъ полка му и най вече отъ военния съдъ, съ който е ималъ работа твърдѣ често.

Когато Трика Лика ми разказваше страданията си съкашъ че бѣше другъ човѣкъ, погледътъ му бѣше изразителенъ, и кога свърши разказа си, вдигна очитѣ си на горѣ, стисна плесницитѣ си и ги замахъ по въздуха, съкашъ че заплашваше съ ударитѣ си небето. Завчасъ подиря фигурата му се измени и взе изражението на лудъ и идиотинъ, какъвто се виждаше постоянно. И почна да пѣе: „Птиче желто по устата, азъ ми честъта испѣя“.

Взехъ къмъ тоя нещастникъ Трика Лика една симпатия и бѣхъ турилъ на ума си да го поискамъ отъ капитанина, да го даде на моята грижа да го одѣламъ и направя солдатиъ, както азъ си бѣхъ проектиралъ. Разбира се, не чрезъ биение или други строгости безсмислени. Но до като се каняхъ това да направя, слѣдъ нѣкой день, Трика Лика пакъ изчезна. Щомъ се научихъ за новото му избѣгване, веднага ми дойде идеята, че за туй сегашното му бѣгание азъ съмъ причината, защото го направихъ да припомни страданията си, и ми бѣше съвѣстно за новитѣ нещастия на тоя бѣднякъ.

Дойде врѣме да бѣдъ освободиъ отъ военната служба.

Когато на трѣгване се здрависвахъ съ другаритѣ си, ето че водятъ и Трика Лика, хванатъ и каранъ отъ конни солдати. Азъ отидохъ къмъ него и му подадохъ ръка. Той присѣгна неговата ръка, но съ видимо стѣснение и сражъ. Солдатитѣ, които го карахъ, спогледахъ се въпросително и видимо са чудехъ, какъ подавамъ ръка на единъ десертъоръ.

Тукъ трѣбва да обясня на читателитѣ, че името „десертъоръ“ (бѣглецъ) отъ войската е грозно нѣщо между солдатитѣ. Единъ десертъоръ е най-низко сѣщество прѣдъ тѣхнитѣ очи, нѣщо по-лошо отъ разбойникъ. Солдати крадѣтъ помежду си едно-друго; въ врѣме на маневри или на война крадѣтъ, кждѣто поминатъ въ селата, каквото

*) Таа книга е вече издадена още на 1892 г.